

MLADI PLAMEN

GLASILO BORCEV IN STRAŽARK

VSEBINA:

Mesec žit / Solnce je posijalo / O naši duši / Smoter naših taborenj / Taborna ekonomija / Spalna vreča / Fotografiranje / Iz življenja vajencev / Vrhovni pravilnik Zveze Borcev in Stražark / Organizacijski vestnik / Beli kot / Razgled / Na platnicah: Z urednikove mize / Za šalo in za res.

»Mladi plamen«, glasilo Borcev in Stražark izhaja vsakega prvega v mesecu. Izdaja ga konzorcij. Odgovoren Slak Jože. Urejuje Štok Edi. Uredništvo v Ljubljani, Posavskega ul. 9/I, uprava pa na Miklošičevi cesti 22/I (Delavska zbornica). Tiska »Slovenija« dr. z o. z., Ljubljana, Wolfova ul. 1. (Predstavnik A. Kolman.) List stane letno Din 24,—, posamezna štev. Din 2,—, za Avstrijo letno Šil. 4,—, za Nemčijo RM 2'50, za ostale države S 0'75. — Čekovni račun Poštne hranilnice v Ljubljani št. 12.209 («Ogenj»). Telefon št. 22—65. Rokopisov ne vračamo.

Z urednikove mize

Zagorski: Ni primerno za priobčenje. Pošlji kaj drugega!

Kaj pišejo o »Mladem plamenu«.

»Ko sem prečital nekaj številčk, sem postal kar navdušen zanj« Tako pravi nekdo iz Maribora.

»Mladi plamen« nam vsem zelo ugaja,« pišejo fantje iz Hrastnika.

»List mi zelo ugaja, le malo več slovstva bi rad.« (Dijak iz Maribora.)

Od neke strani nam očitajo, da smo premalo stvarni pri pisanju, da nič zajemljivega ne povemo, da je vse samo misticizem itd.

Od drugod pa slišimo take tožbe: preveč praktičnih stvari prinašate, premalo pa za razmišljanje, premalo pišete o verstvu. List je gotovo zelo vzgojen in etično visoko stoji, toda krščanski je premalo...

Zdaj pa si še mislimo, kaj bi dejal literat. On bi morda dejal: Preveč ste vzgojni, umetnost pa ne sme biti vzgojno tendenčna.

Tako, vidite, bi vsakdo rad, da bi »Mladi plamen« le zanj pisal. Eden noče vedeti, da nismo vzeli v zakup Katoliške akcije, drugi bi rad, da bi pisali le,

»Gosencam, kaj na repo varje,

Kak prideluje se krompir najbolji

In kak odpravljajo se ovcam garje«,

umetnik ne more razumeti, da nismo literaren list itd.

Kaj pa mi pravimo? Takole pravimo: Kadar bomo Borce in Stražarke šteli s tisoči, ne pa samo z desetini in stotini, in kadar bodo ti Borci in Stražarke z dušo in telesom vrasli v organizacijo, tedaj jih bo tudi mnogo, ki bodo pisali v list. In pisali bodo iz svoje duše za svoje potrebe. Mladi smo še in moramo vse še ustvariti. Ustvarili bomo svojo prakso in svojo ideologijo. Diktirati pa si ne pustimo. »Mladi plamen« je list, ki ni namenjen vsem in za vse. On služi organizaciji in pokretu. Kadar pa bodo sotrudniki zrasli iz pokreta, samo iz pokreta, bo resnično ustrezal tistim, ki je namenjen. Tako je naše mnenje.

Uprava prosi vse tovariše in druge cenjene naročnike, da ji vrnejo tiste izvode druge številke letošnjega letnika, ki jih morda imajo odveč. Potrebujemo jih za nove naročnike.

Vse nerednosti glede prejemanja lista nam sporočite **takoj!**

MLADI PLAMEN

LETO IV.

MESEC ŽIT

ŠT. 7

Mesec žit

Žito valovi v vetru. Zlato klasje se nagiba. To je sad dela.

Ko grem mimo tovarne, si mislim: »Tu so naši ljudje.« Ko grem preko polja mimo valujočega žita, si mislim: »Tudi tu so naši ljudje, tudi ti živé od dela svojih rok, tudi ti žive druge, tudi ti plačujejo industriji milijone, tisti industriji, kateri plačuje tudi tovarniško delavstvo milijone.« Vsakdanji kruh ročnega in umskega proletariata je tako tesno zvezan s kmetovim trudom, čeravno nam ga kmet ne reže. Reže ga nam posrednik — kapitalist.

Komu valovi polje? Ali bo dobil kmet povračilo za vrednost svojega dela? Ne bo ga! Rek: »Kdor ima veliko se mu bo še dalo, kdor ima pa malo, se mu bo pa še tisto vzelo!«, velja prav posebno za kmeta. Najsi še tako dela, najsi bo nebo še tako milostno, kmet bo moral zreti s skrbjo v bodočnost, ker ne bo vedel, kako bo preživel družino.

Bodočnost vsega proletariata, tovarniškega, umskega in kmetiškega je ena, usoda je ena. Ko gremo mimo žitnih polj, mimo valujočega žitnega morja, vedimo, da je to delavnica kmetijskega proletariata, da je torej naša naloga, da pridemo do njega kot tovariši. Da, tudi kmetška mladina spada v našo organizacijo! Vsi spadamo v eno bojno fronto.

Solnce je posijalo

Taborna povest.

(Nadaljevanje.)

VII.

»Hej! Hej! Kako pa pazite na svoje cunje! Da bi vas... Oha, oha! Na, Sivka, na, na!«

Tako je vpil stari Peškitlov pastir Gregor in hitel, kar so mu stare noge dale, k nekemu šotoru, kjer se je njegova Sivka davila z neko cunjjo.

»Glejte, glejte! Srajco žre, srajco!« je vpil nekdo.

Pritekli so: Marko, Stane, Mitja in drugi ali krava je bežala pred njimi in se ni dala izvabiti. Kar naprej je grizla svojo reč. En rokav je že popolnoma zginil v njenem žrelu. Čez čas pa so jo le nekako obkolili. Še teže pa ji je bilo vzeti srajco iz gobca, zakaj opletala je z glavo, da bi ne bilo baš varno se ji približati. Kljub temu se je Marku posrečilo, da jo je prijel od strani za rogove in jo tako popolnoma užugal. Gregor je pobral s krtine pest zemlje in jo stlačil kravi v gobec. Začela je otriesati in prhati ter je kar sama pustila srajco izmed zob.

Toda srajca ni bila več podobna kaki srajci, ampak le še razcefrani cunjji. Lojzek pa je vendarle spoznal v nji Ivančkovo srajco.

»To je pa Ivančkovo,« je dejal veselo.

»Katerega Ivančka? Pa vendar ne našega?« se je prestrašil Gregor, ki je že jel spoznavati srajco. »Jejmenes, jejmenes! To bo pa še danes ogenj v strehi! Presneta reč, vendar!«

»Ali ste vi Peškitlov?« je vprašal Marko starega moža.

»Da, Štrboncljev sem, se pravi, za hlapca služim pri njih že četrto desetletja. Jej, jej! Da je moralo pozabiti srajco tukaj, otroče neumno! O, uboga moja siva glava!«

»Le potolažite se, očka! Saj vi niste krivi. — A ,pri Štrbonclju' se pravi po domače vaši hiši?«

»Pri Štrbonclju pravijo od nekdanj, samo naši neradi slišijo ta pridevek. — Že sinoči je bil tak rebaljon doma, kaj pa bo šele zdaj! Kar pihala je, babnica sitna! (Bog mi ne vzemi za greh!)

Povedali so mu včerajšnja storijo, nakar je začel tudi sam pripovedovati o svojem življenju pri Štrboncljevih, kar mu je bilo očitno v olajšanje.

Pred nekoliko meseci je minilo petindvajset let, odkar služi pri hiši za hlapca. Dokler je bil mlad in krepak in ko še ni bilo Peškitlovke, je bilo še mogoče shajati, odkar pa je ona prišla in se je on postaral, je pa slabo. Porivajo ga sem in tja in vsak, še najmlajši, Ivanček, si ga lahko izposodi, da stresa nadenj svoje sitnije.

»Ne vem, ali je res v mestih taka navada« — je nadaljeval ubogi starček — »ampak če je, je hudo nespametna. Čujte, kaj sta mi dala gospodar in gospodinja za petindvajsetletnico, odkar sem pri hiši! Dala sta mi vsak svojo fotografijo v okvirju, z njunima lastnoročnima podpisoma. Pravijo, da je tako imenitno in v modi (vrag vzemi tako modo!). Naj bi me pustila, da bi pozabil na petindvajsetletnico, pa bi bilo prav. Pa še v časopisih sta raztrabila to ne-

umnost. — Zdaj visita sliki nad mojo posteljo v kašči, kakor je velela gospodinja, in me spravita v slabo voljo vsako jutro, ko vstajam.«

Tako je končal Gregor svojo povest in se jel ozirati po kravah, ki so se nekam nemirno ozirale in dvigale repe.

»Očka, zakaj pa ne greste stran, kam drugam, kjer so dobri ljudje?« je prostodušno vprašal Lojzek.

»I, kam neki, dragec moj? Vidiš, da sem star in zanič. Še Bog, da mi dajo kot.«

Mož je odhajal.

»Eh, soparno je, soparno,« je vzdihoval. »Ne bo brez dežja nocoj. Krave imajo hude muhe. Oha, oha, Sivka, Belka, Rogača, na, na! I, kam te nese!«

Počasi in težkih nog je odkrevsal za kravami, ki so bile v diru proti domu.

»Tako, zdaj ste slišali zgodbo ubogega proletarca,« je pripomnil Marko potem, ko je bilo nekaj časa vse tiho. »On je namreč tudi proletarec, čeprav se morda ne zaveda in bi mislil, da ga zmerjaš, če bi mu rekel to besedo. Njegov slučaj mi je zbudil novih misli. Zvečer, pri zboru vam jih povem. Sedaj pa nadaljujmo, kjer smo prej končali. Ti, Andrej, si imel odgovoriti, kakšen voz bi napravil v slučaju, da imaš zvezati dve vrvi različne debelosti. Na, tukaj imaš vrvici. Napravi voz in povej, kako se imenuje!«

Toda Andrej ni utegnil odgovarjati. Kajti v tistem trenutku so začuli tam od kuhinje Mitjin glas: »Holaj! Pepe prihaja!«

Vsi so se obrnili proti Savi, od koder se je oglasilo Pepetovo veselo klicanje. Kuharjeva pomočnika, France in Karel, sta nedisciplinirano popustila svoj posel pri loncih in jo jadrno ucvrila proti Savi, kjer sta odvezala čoln in odvešlala z njim proti drugemu bregu. Pepetu pa je šla menda vsa reč prepočasi. Kajti vrgel je obleko raz sebe in skočil v vodo. Blizu srede so prišli skupaj.

»V čoln skoči!« mu je zaklical neprevidni France in skušal ustaviti čoln.

Ves muhast, kakor je bil, se je Pepe res oprijel za rob čolna, da bi se potegnili iz vode. Ali glej nesreče neznanke! Čoln se je preobrnil kakor orehova lupina in zdajci so vsi trije čofotali v vodi. Na bregu se je dvignil grohot. Le Marku je zastalo srce. Kajti vedel je, da France in Karel ne znata plavati.

»Mitja, Stane in Milan, brž v vodo!«

Kakor bi trenil, so vrgli raz sebe, kar je vobče imel kdo od zgornje obleke na sebi, in so poskakali v vodo. Bili so v nevarnosti vsi trije, ker čeprav je bil Pepe izvrsten plavač, bi se ne bil rešil, ker sta se ga onadva v boju za življenje krčevito oprijela. Bilo je strašno. Vedno bolj so se potapljali, zdaj je bilo videti le še Pepetovo roko iznad gladine. Tudi Pavle je hotel skočiti v vodo, pa ga je Marko s hudo zapodil.

Po težkem trudu in boju se je Marku in trem tovarišem posrečilo potegniti ponesrečence iz vode. France je bil že nezavesten. Marko ni miroval, dasi je bil videti na smrt izmučen. Položil je utopljenca s trebuhom čez koleno in iztislil iz njega vodo. Potem ga je obrnil na hrbet, mu podložil pod prsi kamen ter začel z umetnim dihanjem. Tako ga je zopet oživel.

Tudi Karel in Pepe sta bila kmalu dobra, ko sta izbruhnili zavžito vodo. Sploh se je vsa reč zaključila zelo preprosto in celo — zabavno. Pepeta so nekoliko ozmerjali, česar pa si ni jemal preveč k srcu. Ko mu je na Markovo prigovarjanje še France v solzah in smehu, vse obenem, ponudil odpuščanje, je zavladalo splošno veselje. Pepeta je nekdo za šalo sunil v rebra in iz tega se

je razvil pravi pravcati tepež, le da brez nožev in kolov in brez vsake jeze, ampak iz same — ljubezni...

*

Med strogim molkom ni mogel nihče najti dovolj hladne sence, da bi mogel zaspati. Soparica je bila namreč neznosna. Milan je ležal v svojem šotoru poleg Mirka, ki je napol dremal. Milan je mukoma nekaj premišljeval. Pred seboj je imel razgrnjen papir, v roki svinčnik in zdaj pa zdaj je vedrega obraza napisal nekaj vrstic. Približal se mu je Karel.

»Kaj pa ti? Ali že zopet 'rojevaš' pesmice?«

Milan je po igralsko spačil obraz.

»Zdaj imam pesniško vizijo. Ali veš, kaj je to, pesniška vizija? Ne veš? To je . . ., to je . . ., ne vem, kako bi ti to čim bolj preprosto in po domače razložil. Veš, to je, kadar transcendentne energije potom emocionalnih fluidnih etrov, ne, eteričnih fluidov, tako . . ., torej emocionalnih eteričnih fluidov veherentno inspirirajo intuicijo pesniškega genija.¹ Tako! Ali sedaj razumeš? Nič ne razumeš, ker si bedak.«

»Hvala Bogu, da ne razumem! Res, strašnih reči se učite v peti šoli.«

Mirko, ki se je zdelo, da spi in ničesar ne čuje, se je nenadoma oglasil:

»Tvoja pesniška vizija, Milan, pa je produkt totalnega bankrota degeneriranih možganskih substanc.«²

»Sedaj, po vseh današnjih dogodkih, ko je bilo troje nas takorekoč že na pragu onega sveta, piše to človeče pesmice, kakor bi nič ne bilo.«

»Prepisuje, reci rajši!« ga je prekinil Mirko.

Milan je igral svojo ulogo dalje, dasi je šlo onima dvema že močno na smeh.

»Da, prepisujem. Iz srca jih prepisujem na papir, svoje pesmi. — Kar se pa tebe in tvoje današnje nezgode tiče, dični moj Karel, me pa prav nič ne briga. Moj duh je vzvišen nad vsakdanjostmi. Sicer ti je pa popolnoma prav. Počakal bi bil s svojo pustolovščino do popoldne, ko bomo zgradili viseči most čez Savo. — No pa pustimo šale! Prav zares! Sedaj imam zasnovano veliko stvar, pravo pravcato epopejo³ našega taborenja. Vsak taborjan bo dobil svojo kitico. Tukaj, na primer, imam že nekaj verzov.«

Karel je vzel list in čital:

»Naš Mine si šotor postaviti upa,
Ni večji, ni manjši od pasjega kupa.

Presiten je včasi naš taborni oče,
Budi nas prezgodaj, zmočiti nas hoče.«

»In tako dalje,« je rekel Milan in mu vzel list iz rok. »Tako pridete vsi na vrsto, od Marka pa do Štrboncljevega Ivančka. Temu bom posvetil še posebno skrb. Lahko tudi ti kaj spesniš, če hočeš. Sploh pa predlagam, da ustanovimo mi trije svoj Pen-klub.⁴ Ivančku na čast naj se imenuje Pen-klub Štrbonclj.«

¹ Vsa ta kolobocija ničesar ne pove.

² = proizvod bolnih možgan.

³ Pesnitev o junaštvu.

⁴ Pesniki in pisatelji se zbirajo v klube, ki se imenujejo Pen-klubi.

»Ne, jaz pa že ne bom s teboj,« je izjavil Mirko. »Jaz sem kontra. Zato pri tej priči ustanavljam svoj Pen-klub, »Pen-klub Strbuncelj!«

Mirko je odšel in kmalu je bil ves tabor razdeljen v dva kluba, ki sta se med seboj ljuto sovražila. Strogi molk je bil namah porušen. Pesmice so se kresale na desno in levo. Tabora se je polastila pesniška nalezljiva bolezen...

*

Proti večeru se je dvignil sumljiv veter. Nebo je bilo na južno-zapadni strani zaslonjeno s težkimi oblaki svinčeno-sive barve. V daljavi se je bliskalo in zamolklo grmelo.

»Nocoj bo še nevihta,« je rekel Marko. Potem je velel popustiti nekoliko vrvi pri šotorih, napraviti zasilno streho čez taborni ogenj, pregledal je kuhinjo in šotor za shrambo živeža, da bi voda, če bi vdrla, ne mogla česa pokvariti. Še potem, ko so šli že vsi spat, je ostal s stražo in s skrbjo opazoval pot oblakov in vetra.

Veter je ponehal, toda postalo je čudno hladno. Ni bilo slišati drugega nego samo šum Save in tam daleč nekje šum nevihte. Močni bliski so drug za drugim razsvetljevali temo. Nedaleč v gorah so se odbijale strele. Nenadoma je zahrumelo, potegnil je močan veter, šotori so zaplahutali, jambor je škripal, streho nad ognjem pa bi skoro odneslo. Nato se je ulila ploha, gosta in debela. Marko je tekal sem in tja, pogledal tu in tam v šotor, kjer so bili najmanjši. Nekateri so jokali od strahu. Tam od tabora Gozdovnikov se je zdajci zaslišal krik, kakor da voda vse odnaša. Tudi v taboru Borcev je voda kar drla. Okoli ognja je stala do gležnjev, kmalu bo v višini ognjišča.

»Voda, voda je udrla v šotor!« se je namah oglasilo nekaj fantov iz šotora, ki je stal najnižje. Gotovo ni v vsem taboru nihče več spal. Iz tabora gozdovnikov je bilo čuti vedno večji hrup.

Voda, voda, voda...

»Zatrobi zbor!« je velel Marko stražarju...

(Se nadaljuje.)

Dr. Gogala Stanko:

o naši duši

Spoznali smo doslej bogastvo onih doživljajev v naši duši, ki jih imenujemo čustva, ali kot duševna dejanja tudi čuvstovanje. Če pa se vprašamo sedaj, za kaj pa imamo poleg različnih predstav in misli še čustva kot posebno vrsto doživljajev, dobimo na to vprašanje kar tri odgovore. Reči moramo, da zato, ker so nam čustva življenjsko potrebna, dalje, ker bi bili brez čustev slepi za celo vrsto najlepših predmetov in končno, ker bi brez čustev ne bilo naših dejanj, ki izvirajo prav iz nas in so torej res naša.

Najprej nekaj besedi o življenjski važnosti čustev. Vzemimo za razjasnitev par resničnih življenjskih primerov! Tudi bolečina je posebno čustvo, in mislimo si človeka, ki bi ne imel bolečine, katerega bi torej nikdar nič ne bolelo. Saj bi se utegnilo zgoditi, da bi se tak človek vsedel ali vlegel na razbeljeno peč, bolečine pa bi seveda ne čutil. Zato ni razloga, da bi ne ležal še naprej na peči, čeprav bi se meso začelo že peči in bi dobil hude opekline.

Tak človek bi mogel ugotoviti, da se z njim nekaj posebnega godi, da se nekaj na njem cvre in peče, toda zadovoljil bi se lahko že s tako ugotovitvijo. Mogoče bi celó ugotovil, da če se bo njegovo telo še toliko in toliko časa peklo, bo nujno umrl. Toda kljub temu bi ne stopil raz peč, ker bi ga pač nič ne gnalo s peči. (Seveda bi prišli tu v poštev še različni goni ali instinkti; o teh pa bo govora pozneje.)

Ali drugi primer! Mislimo si človeka, da pije tekočino, kjer je raztopljen močan strup; strup bi imel za nas zelo neprijeten okus. Ta človek pa bi radi pomanjkanja čuvstva neprijetnosti hladnokrvno izpil to tekočino. Utegnil bi pač ugotoviti, da je okus grenak ali trpek, toda neprijeten bi mu kljub temu ne bil. Zato bi ga izpil. Obratno pa bi postal človek, ki doživi ob taki strupeni raztopini še čuvstvo neprijetnosti, takoj pozoren, zakaj ima ta pijača tako čudno neprijeten okus. Zato bi je ne pil več in bi si rešil življenje.

Ali še tretji primer! Mislimo si zopet človeka, ki se prvič po dolgi zimi solnči na solncu in leži tam ure in ure. Če bi mu zopet manjkalo čuvstvo bolečine, ki bi mu povedalo, da mu je že zelo neprijetno, da ga hudo peče, da ga glava boli, da mu je zlo in podobno, potem bi mogel dobiti solnčarico in bi utegnil umreti. Če pa bi občutil bolečino, bi postal pozoren nanjo in bi se mogel obvarovati zlih posledic.

Prav tako čuvstvo kot bolečina je tudi strah. Mislimo si zopet tak primer, da pleza nekdo po planinski steni, pa mu v trenutku spodrsne. Če bi tedaj ne doživel strahu, bi mogel umsko ugotoviti, da je sedaj po fizikalnih zakonih pač nujno, da pada in pada ter končno pade. Toda kaj naj mu pove, da je padeč zanj zlo dejanje, in da naj se zato poskuša vjeti na kaki polici ali za kako skalo? Če nima strahu ali pa ljubezni do življenja, ki postane v smrtni nevarnosti izredno iznajdljiva, si gotovo ne bo rešil življenja. Pa tudi v takem primeru, da drevi kdo proti prepadu, ki ga določno vidi pred seboj, si ne bo znal in hotel rešiti življenja, če ne doživlja posebnih čuvstev. Saj nima ničesar v sebi, kar bi mu povedalo, da je to, kar mu grozi, zanj zlo. Zgolj umska ugotovitev, da je pred njim prepad in da bo z nujnostjo treščil vanj, je premalo življenjsko dejavna, da bi mu pomagala rešiti življenje.

Da bodo navedeni primeri povsem jasni, naj dodam še to, da si moramo misliti vedno človeka, ki res nima prav nikakega čuvstva, niti veselja, niti žalosti, niti bolečine, niti strahu, niti ljubezni do življenja in podobno.

Takih in podobnih primerov pa je seveda še vse polno, vsi pa nam dokazujejo, da so čuvstva za ohranjanje življenja izredne važnosti. Sicer moramo priznati, da velja to predvsem za eno vrsto čuvstev, ki jih imenujemo prijetnostna, ker doživljamo z njimi različne prijetnosti ali pa neprijetnosti, toda reči moramo, da so nam vsaj ta čuvstva dana predvsem kot varuh za naše telesno življenje.

S tem pa smo prišli že do druge važne posebnosti čuvstevovanja, ki je v tem, da tudi z njimi spoznavamo ali gledamo nove in svojevrstne predmete, do katerih bi brez čuvstev nikdar ne prišli. Sedaj smo našli že eno tako plat, t. j. prijetnost in neprijetnost, ki nam jo povzročajo različni predmeti. O drugih takih predmetih, ki nam jih odkrivajo samo čuvstva, in o spoznavanju čuvstev splošno, pa bomo govorili prihodnjic.

(Se nadaljuje.)

Smoter naših taborenj

Mi se trudimo, da iztrgamo svoje pripadnike iz meščanske miselnosti. — Z. B. S. hočemo dati neko zaključenost in samostojnost. Najbolj se nam to more posrečiti na taborenjih. Tam smo vedno skupaj, življenje si uredimo po svoje, svoj red si določimo, svoje postave si naložimo. Tam se spoznamo, tam res moremo z vsakim postopati tako, kakor ima zgrajeno notranjost.

Naš tabor ni letovišče. Od vsakega zahtevamo, da se podvrže tabornemu redu. Kdor se ne, mu damo slovo. Po tabornem redu pa je vsak dolžan, da sodeluje pri službah in delih. Sovražimo brezdelje, zato delo poiščemo, če ga ni.

Tabor, to je socialistična družba v malem. Notranja enakost vlada tu. Vse se tika, vse ima službe. A vendar disciplina. Saj mora biti v socialistični družbi močnejša disciplina, nego v današnji. Vsi enako jedo, za vse se v eni posodi kuha, vsi stanujejo pod enako streho, vsi spe na enakih posteljah, nikomur niso dovoljeni priboljški, vsi morajo delati. Vsak čuti zato soodgovornost za skupni blagor, vsak se čuti del večje skupnosti.

Kje se osebnost izdatneje kuje, kakor na taborenju? Na eni strani tesno vključen v skupnost, na drugi strani pa vendar lasten delokrog, ki ga mora izpolniti z lastno sposobnostjo, iznajdljivostjo, s pogumom, vztrajnostjo, delavnostjo, požrtvovalnostjo. Volja se utrdi, pogled postane oster, smel, korak odločnejši, beseda jedrovitejša, ves človek klenejši.

In telo! Ne naredim primere s cmerikavim in kujavim meščancem. Delavski fant potrebuje taborenja. Kdo je čez leto skrbel za njegovo zdravje? Nihče!

Delavski razred pa potrebuje telesno in duševno krepke mladine, ker le iz take bodo krepki in neomajni bojevniki.

Edi:

Taborna ekonomija

Zaprto ognjišče. Odprto ognjišče zadostuje le za izlete in enodnevna taborenja, ko se le malo kuha. V večjem taboru, kjer se ponavadi kuha za veliko ljudi, pa odprto ognjišče kakršnekoli oblike ne bi zadostovalo.

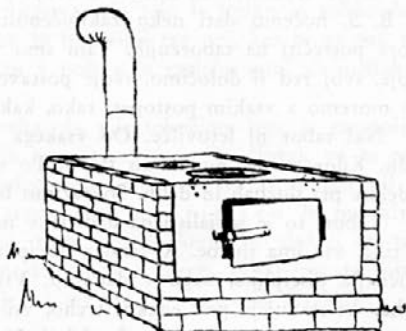
Enostavno zaprto ognjišče bi bilo n. pr. to-le: v zemljo skopljemo jarek, seveda nekoliko ožjega nego je dno posode, v kateri bomo kuhali. Posodo postavimo preko tega jarka in jo spredaj in zadaj obložimo z izrezano rušo.

Dobro zaprto ognjišče predstavlja naslednja slika:

Zgraditi pa ga moremo le v trdih tleh ali v ilovnatih, nikakor pa ne v peščenih. Paziti je, da ni luknja za posodo prevelika, ker sicer bi bilo vse delo zaman.

Ognjišče, ki ga kaže slika 2, je že kar izvrstno. Za večja taborenja je skoro nujno potrebno. V resnici je bolj enostavno, nego izgleda. Potrebujš nekaj opeke ali cementa za ogrodje. Železni deli pa so tile: železna plošča iz litega železa z eno ali dvema luknjama in pripadajočimi obroči; s pregibljivim prednjim delom z vratci; iz mreže in iz cevi za dimnik z enim ali dvema kolenoma.

B. Ureditev kuhinje.

Kuhinja naj stoji izven taborišča in sicer v smeri vetra. To pa zato, da ne zanese veter ognja v šotore. Ni treba, da bi plamen dosegel šotor; zadostuje da pade iskra nanj in že je majhna luknjica. V večji taborni kuhinji je izogibno potrebna miza za pripravljanje jedi. Pri kuhinji mora biti voda. Ako bo moral kuhar hoditi daleč po vodo, ne bo mogel mnogo gledati na snago in poleg tega bo najbrže marsikatero jed prismodil in vedno bo s kosilom zakasnil. Zato postavi kuhinjo blizu čiste vode. Ako pa to ni mogoče, imej pri kuhinji torilo (lavor) s čisto vodo in milo, da se kuhar lahko večkrat umije.

Kuhinja naj bo po možnosti pokrita. Na dežju kuhati pač ni mogoče. Prehrana pa ne sme trpeti radi dežja.

Posoda in drugo kuhinjsko orodje naj ne leži po tleh! Za obešanje zamalk, cedil in drugega napravimo iz žice primerno obešalo, za lonce pa police iz desk. Blizu kuhinje naj bo poseben šotor za živež in jama za odpadke. Oboje po možnosti v senci. Shramba naj bo tudi na suhih tleh in dobro zavarovana pred dežjem. Vreče z moko, sladkorjem, rižem i. dr. naj ne stojte na tleh, ampak na nekoliko od tal dvignjenem lesenem podu ali na stelaži. Ker je brezpogojno potrebno imeti nekatera živila (mleko) na hladnem, je priporočljivo skopati shrambo v zemljo. Kot hladilnica za mleko prav dobro služi tekoča voda.

Predvsem pa je potrebno, da je v kuhinji red in snaga. Radi reda naj ima v kuhinji vsaka stvar svoje mesto in naj nihče nima dostopa vanjo, razen kuharja in njemu odrejenih pomočnikov. Kar se pa snage tiče, bi bilo reči le to: če mora biti ves tabor čist, potem mora biti kuhinja vprav blesteče čista. To ni priporočljivo samo iz ozirov okusa, marveč tudi iz zdravstvenih ozirov.

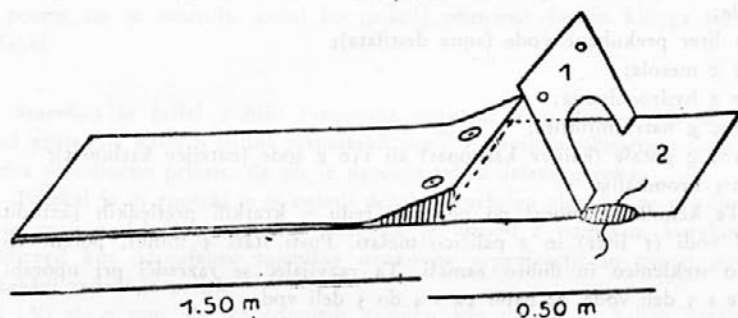
(Se nadaljuje.)

»... Toda res je, ko se vračaš s taborenja, si vedno neskončno bolj močan in hodiš z nasmehom na ustnicah mimo izživelih obrazov. Nič te ni več strah mestne rafiniranosti (izumetničenosti, pokvarjenosti). V naravi si postal enostaven kot otrok, ki ne pozna dvoreznosti.«
(P. F. Ačko v »Ognju« l. 1931.)

Spalna vreča

Za taborenje si napravi spalno vrečo in pusti koc doma. Za spanje na slami ali senu je iz zdravstvenih ozirov in iz ozirov snage skoraj nepogrešljiva. Potrebno je nekaj metrov platna ali kakega drugega lahkega in pralnega blaga. Mati naj ti sešije to v obliki vreče, 2 m dolgo in 70 cm široko. Kakih 50 cm od vrha vreče, naj eno gubo te vreče prereže po vsej širini. Tam boš namreč smuknil noter. Da bo luknja večja, naj še na stranskih šivih kakih 10 cm od poprečnega prereza navzdol razdre. Na ta način se ne bo trgala, ko boš svoje kosti tlačil vanjo. Gornji konec blaga (pri glavi) je treba pri vходу v vrečo prišiti na spodnji del vreče. Tako sta tu dve vreči. Manjši napraviš luknjo ob stranskem šivu, skozi katero vložiš vanjo rezervno perilo in imaš v tem tudi že blazino. Čez sredo zgornje vreče (2) prišiješ kos blaga, (1) izrezan v obliki nekakega komata, katerega odprtina mora biti tolikšna, da lahko vtakneš svojo glavo skozi. Ta del lahko na prsih zapneš k spodnemu delu. Sicer pa lahko vse to na sliki natančno vidiš.

Ta spalna vreča je sila imenitna iznajdba.

Fotografiranje

(Nadaljevanje.)

C. Temnica s kemikalijami.

Temnica je zaprt prostor, kamor ne pride niti žarek zunanje svetlobe. V tem prostoru se nahajajo vse priprave in kemikalije za nadaljnje ravnanje s ploščo.

Reči, ki jih moraš nujno imeti v temnici, so: 3 posode (iz stekla, celuloida ali porcelana), ena za razvijanje, ena za vodo, ena za fiksir, rdeča, lahko tudi zelena ali rumena luč, menzura (mera), razvijalec, fiksir, voda.

Razvijanje.

Po snetju se plošča v temnici razvije v razvijalcu (Entwickler). Razvijati se sme samo pri rubinasto rdeči luči in še to samo extra, ultra rapid in moment plošče. Anti-halo plošče moraš pa prvi dve minuti razvijati v popolni temi, šele po tem času smeš prižgati rdečo luč. Razviješ tako, da urno položiš ploščo v razvijalec, pazi pa, da bo vsa ploskev istočasno zmočena, zato je bolje, če preje položiš ploščo v čisto vodo. Potem razvijalec ziblješ, da se plošča enakomerno razvija. Pazi, da je sloj želatine vedno obrnjen navzgor in da je ne raniš (opra-

skaš, obtisneš). Normalno razvijanje traja 3—4 minute. Premalo eksponirano ploščo pa moraš razvijati tudi do 10 minut. Preveč eksponirana pa počrni včasih že v eni minuti.

Razvijalec dobiš po trgovinah v posebnih patronah z navodilom. Lahko si ga sestaviš tudi sam. V glavnem je sestavljen iz treh kemikalij:

a) Metol ali glicin, ali hydrochinon itd. Po teh kemikalijah ima tudi razvijalec svoje ime.

b) Natriumsulfit. Ima nalogo, da zadržuje oksidacijo (združevanje s kisikom) gori omenjenih snovi.

c) Soda ali kalijev karbonat (potaša), amonijak itd. Soda deluje mehko, potaša trdo. Amonijak se rabi pri barvni fotografiji. Te kemikalije podpirajo razvijanje.

Važno je, da ima razvijalec vedno 18—20° C. Če je hladnejši je plošča prosojna, če je pa toplejši, pa dobi nekako mreno.

Najboljši razvijalec je Metol — Hydrochinon, ki se dobi v patronah. Napraviš si ga pa lahko sam. Pri tem pa bodi silno natančen v snaznosti vode in posode:

- 1 liter prekuhane vode (aqua destilata);
- 5 g metola;
- 7 g hydrochinona;
- 100 g natriumsulfita;
- 100 g potaše (kalijev karbonat) ali 150 g sode (natrijev karbonat);
- 2,5 bromkalija.

Te kemikalije moraš po gornjem redu v kratkih presledkih raztopiti v vroči vodi (1 liter) in s paličico mešati. Pusti stati 5 minut, potem vlij v temno steklenico in dobro zamaši. Ta razvijalec se razredči pri uporabi za plošče s 3 deli vode, za papir pa s 4 do 5 deli vode.

Za začetnike je pa najboljši glicinov razvijalec, ki ga napraviš po sledečem receptu (dobiš ga pa tudi narejenega):

- ½ l vode (prekuhane);
- 100 g sulfita;
- 100 g potaše;
- 20 g glicina;
- ½ g bromkalija.

Po gornjem redu raztopi v vroči vodi. Pri uporabi razredči za plošče s 4 do 5 deli vode, za papir s 6 deli vode.

Za zimo se priporoča Metol — Adurol, ali čisti Adurol razvijalec, ki prenese tudi 10 do 12° C pod ničlo. (Se nadaljuje.)

Franc Matiša:

Iz življenja vajencev

VII.

Ivan se je napotil kar v organizacijo iskat svéta in pomoči. »Ne bodi len!«, si je prigovarjal, »gre za tvojo pravico. Dovolj te je izkoriščal. Ne pusti se več! Dokaži mu, da si človek, ne žival!«

Ves prežet borbenil misli je stopil pred starešino organizacije. V zmedenih besedah je povedal, kaj se mu je primerilo.

»Zakaj pa te je mojster odslovil?« je vprašal starešina.

»Zaradi tistega članka v našem listu, saj veš, v zadnji številki.«

»Hm. Nerodna stvar. Nepredvidno je bilo to od tebe. Presneto, prav zares.«

Tako je mrmral in zamišljeno hodil po sobi gori in doli. Nenadoma je obstal.

»Čuj, ali imaš pri sebi knjižico, delavsko knjižico?«

»Imam. Tu je. Spričevala mi ni vpisal vanjo.«

»Spričevala ni vpisal? Hentajte! To pa nekaj pomeni. To pomeni, da te ni odslovil zares, ampak le bolj za strah takorekoč. Tako bo. Ker drugače ne vidim vzroka, da ti ne bi dal spričevala o učenju. On ve, da ti ga mora dati, kadar te odpusti.«

Ivana so navdajala neka zmedena čuvstva. Kakor se je po eni strani nekoliko razveselil tega dognanja starešine, mu po drugi strani ni hodila ta možnost nič kaj prida v račune. Prej je bil tako prevzet bojovitega duha, zdaj se bo pa stvar, kakor vse kaže, vprav nejunajško likvidirala.

»Bom pa vseeno stopil do mojstra,« je dejal po kratkem odmoru starešina. In potem sta se zmenila, kedaj bo najbolj primeren čas in kje ga bo Ivan počakal.

*

Starešina je prišel v hišo Ivanovega mojstra. V poltemni veži je komaj našel vrata, na katerih je bil zarumenel papir z napisom »Pisarna«. Črke tega napisa so odločno pričale, da jih je napisala težka delavska roka.

Potrkal je in znotraj se je oglasil debel, nerazločen glas, kakor pri človeku, ki se maši z debelim cmokom. Starešina je vstopil z odločnim korakom, se predstavil kot odposlanec javniške strokovne organizacije in precej povedal, v kakšni zadevi je prišel.

»Vi ste s tem, da ste odpustili vajenca, ker vas je — kakor pravite — ‚vlačil‘ po časopisih, prekršili določbe obrtnega zakona. Ali se zavedate tega? Fant se je pregrešil, recimo, da je res. Vi ga imate pravico kaznovati. Prav! Toda ne z odpustitvijo. To bi smeli storiti le v slučaju, da bi bil nepošten, da bi vam recimo kaj poneveril. Tako pravi zakon, ki ščiti nekoliko tudi vajence.«

»Jezik imate dobro namazan. Prav lahko bi šli za jezičnega dohtarja, ko znate tako spretno zagovarjati vsako falotarijo. Nu in kaj zahtevate v imenu te svoje organizacije? Mar naj fanta še pohvalim in nagradim? Organizacija! Le kdo si jo je izmislil!«

»Strokovna organizacija je zato tukaj, da rešuje spore, ki nastanejo v delovnem razmerju, da se potegne za delavca, ki bi ostal sicer nezaščiten, zlasti pa pri takih delodajalcih, kot ste vi.«

»To je sad vaših organizacij in vaše socialistične demagogije, da je delavec vedno slabši in vedno bolj uporen. Poobesil bi vas vse skupaj.«

»To, da delavec postaja uporen, kakor pravite, je popolnoma pravilno. To je znak, da se je jel počasi zavedati svojih pravic. Kar se pa tiče kakovosti delavstva, če je to res, kar ste rekli, je tega kriv stroj, mehanizacija in racionalizacija vsega dela, ne pa organizacije.«

»Ne pridigajte, prosim vas!«

»Imate prav! Res ne kaže razpravljati tu o teh stvareh. Pojdiva raje k stvari! Vi sprejmite fanta nazaj, pa smo bot.«

»Naj bo! Jutri lahko pride! Toda podučite ga nekoliko, kako se ima vesti do svojega gospodarja. In gospodar sem tukaj j a z !«

Starešina je opravil in se je zato poslovil. Hitel je, da bi čim prej mogel povedati o uspehu svojega posredovanja.

(Se nadaljuje.)

Vrhovni pravilnik Zveze Borcev in Stražark

3. Člani.

Kdor položi obljubo, postane član.

Sme nositi znak (v civilu na obleki, v kroju pa na pokrivalu), zvezdo v barvi starosti na ruti ter piščalko na zelenem traku, tako da visi vrstica iz levega naprsnega žepa.

Dolžnosti članov so iste kakor novincev.

Pravice so: voliti in voljen biti, nositi članske odznake in ako so funkcionarji, tudi odznake, ki dotični funkciji pritičejo.

Članov ni mogoče proti njihovi volji prestavljati iz enega v drugo krdelo. Člani lahko prestopijo v drugo krdelo, ako krdelni pravilnik ne nasprotuje sprejemu.

Člana more izključiti odbor enote na podlagi disciplinskega zapisnika.

Izključenemu članu je poslati odlok o izključitvi z navedbo razlogov, ki so dovedli do izključitve. Odloku je priložiti zlomljeno vejico.

Kdor izstopi, se mu pošlje odlok, da se je vzel njegov izstop na znanje, in se priloži zlomljena vejica.

Zlomljena vejica pomeni, da je prelomljena obljuba in da so pretrgane vse vezi, ki so vezale organizacijo in njega. Kdor se vrne v organizacijo, pa je že kedaj bil član, postane novinec, kot bi ne bil nikoli pri organizaciji. Polagati mora izpit in obljubo znova.

Redni in izredni člani.

Redni člani so tisti, ki so telesno in duševno popolnoma sposobni za redno udeještvoanje v organizaciji, niso poročeni in jih služba ne ovira pri rednem organizacijskem udeještvoanju.

Izredni člani so tisti, ki imajo kako hibo, da jih onemogoča v kaki panogi udeještvoanja, ali so poročeni, ali jih služba zadržuje.

Izrednost članstva in obseg izrednosti ugotovi in prizna odbor enote.

Izredni član ne more biti vodnik.

Starostna razdelba.

Pripadništvo se deli po starosti v sledeča razdobja.

1. Beli Borci, Stražarke od 6.—14. leta starosti;
2. Rdeči Borci, Stražarke od 14.—18. leta starosti;
3. Modri Borci, Stražarke od 18.—26. leta starosti;
4. Črni Borci, Stražarke od 26. leta starosti dalje.

(Se nadaljuje.)

Organizacijski vestnik

VRHOVNI STAN.

V nedeljo, dne 19. Meseca plamena se je vršil v Ljubljani občni zbor C.K.D. V odbor so bili soglasno izvoljeni: Butinar Jože, Culjkar France, Kordin France, Lavrenčič Niko, Savenc France, Slak Jože in Schmiedlechner Angela. Borci smo v tem odboru torej dobro zastopani. Stavljen je bil predlog, da se sprejme Vrhovni pravilnik Z. B. S. kot poslovnik Centrale K. D., vendar je zbor odločil, naj o tem predlogu razpravlja bodoči odbor in naj rezultat predloži plenarni seji ali izrednemu občnemu zboru C.K.D. v sklepanje.

Vrhovni stan je predložil pravila snujoče se Ekonomske enote Zveze Borcev in Stražark pristojni oblasti v potrditev. Kakor hitro bomo prejeli rešitev, bomo razpisali podpisovanje zadruginih deležev in bomo o tem obvestili vse enote.

Zadnja vest. Vrhovni stan je iz važnih razlogov sklenil odložiti fantovsko kolonijo za nekaj tednov. Vršila se bo istočasno kot dekliska. Družinska kolonija pa se opusti.

NAŠE DRUŽINE.

Zalog. Binkoštno taborenje. Na binkoštni ponedeljek smo imele zaloške Stražarke enodnevno taborenje v Češnjicah, romantično lepem hriščku nad vasjo Sostro pri Ljubljani. Udeležba je bila dobra, namreč enajst.

Na mirnem vrhu češnjiškega hriba smo postavile šotor in zakurile ogenj. Bil je lep dan, zato je bilo jako prijetno taboriti v senci košatih bukev in brestov.

Ob deseti uri smo pričele s svojim programom. Kosilo smo kuhale samo v eni kuhinji; drugič bomo pa poizkusile v dveh, ker mislim, da bi bilo pri tem precej zabavnega tekmovanja. (Da se ne boste tudi steple! Op. ured.!) Popoldne smo imele prosto; igrale smo se razne igre, razlagala sem jim o našem kroju, o naših pozdravih, o borčevskih vrlinah, sploh o rečeh, ki se tičejo naše organizacije. Nazadnje smo imele skupno debato (viž jih, viž! Op. ured.), kajti tudi me že znamo debatirati, akoravno smo še mlade sotrudnice organizacije.

Posebne nesreče nismo imele, razen te, da se je petletni Tonček, brat ene izmed Stražark, neusmiljeno zbdel s trnom. Hotel je pač biti čil Borec in kot tak hoditi bos, a jo je pri tem pošteno izkupil. Bale smo se že za njegova čreva. Trpele pa smo tudi radi tega, ker smo morale poslušati neprijetno muziko. Sicer pa se je dal fant še precej hitro potolažiti.

Ob pol osmih smo v zboru odkorakale domov, oblagodarjene z najlepšimi vtisi iz našega prvega binkoštnega taborenja. — Živi!

Slavka Kovačeva, vodnica Vijolic in Kresnic
enote Zalog.

Fantje so praznovali Praznik prvih plamenov na Jančah.

12. Meseca plamena sta dva naša pripadnika polagala izpit in obljudbo.

Beli kot

H. z. M.:

ZAKAJ?

Pravljica. — Prevel Franjo Krušič. Ilustriral Miloš Sušteršič.

(Nadaljevanje.)

Veliko število lepih krav, belih in rdečerjavih je stalo v njem v eni vrsti. Vse so gledale z velikimi in krotkimi očmi pred se. Pavel je bil zelo lačen. Pristopil je k najbolj prijazni kravi in jo prosil: »Ljuba krava! Daj mi malo svojega mleka.«

»Ne smem,« je odgovorila krava. »Svoje mleko moram dati kmetu.«

Malček je gledal osupel najprej na kravo, potem po vsem živinskem hlevu; počasi je štel krave: »ena, dve, tri;« pri dvanajsti je obstal. Bilo je še mnogo krav, toda on je nehal šteti, ker mu je štetje delalo težkoče; v ubožnici so ga namreč učili samo skromnosti in poslušnosti. »Dvanajst krav,« je dejal zamišljen. »More li kmet popiti mleko dvanajstih krav?«

»Ah ne,« ga pouči prijazna krava. »On proda mleko v mesto.«

Pavlu so prišle na misel besede pisane kure in je vprašal: »Pijejo li tam ubogi otroci mleko?«

»O, Pavelček!« je vzdihnila krava, »kako si vendar nespameten in neizkušn. Iz mleka naredijo krasno penasto smetano, ki jo denejo na pogače in torte, te pa kupujejo bogati ljudje.«

»Zakaj jih ne kupujejo ubogi; ali ti ne jedo radi dobrih pogač?«

»Ne smeš me toliko vpraševati, malček,« mu odvrne krava. »Jaz sem le neumna krava in ti ne znam odgovoriti. Pojdi rajši odtod. Ob tem času pride navadno kmet v hlev in če bi te videl, bi te morda še nabil.«

Pavel je pogladil svetlo kožo prijazne krave in se je pobral. Zopet je hitel dalje. Prišel je na veliko, veliko pšenično polje, preko katerega je bril veter. Videti je bilo, kot da bi se zlati valovi narahlo gibali. Klasje je pelo z nežnim glasom, zvenelo je žalostno in Pavel je razločil besede: »Kmalu bo prišel kosec s koso, sss, in nas bo požel, sss. Potem bodo spekli ljudje iz te moke fin, bel kruh, sss.«

»Kdo je beli kruh?« je vprašal Pavel, ki v življenju še ni poskusil koščka belega kruha.

»Bogati ljudje, bogati ljudje,« je mrmral Pavel. »Ali je vse na svetu last bogatinov?«

»Vse, vse,« so šepetali klasi.

»Zakaj?«

Pristopil je k najbolj prijazni kravi in jo prosil: »Ljuba krava! Daj mi malo svojega mleka!«

Zdelo se je, kot da je to vprašanje razveselilo klasje. Pripognili so se od smeha in zapeli: »Kako si nespameten, kako si nespameten.« Toda Pavletu niso dali nikakega odgovora na njegovo vprašanje. Malo je manjkalo, da ni jokal; z nogami je udaril ključovalno ob tla in zaklical na ves glas: »Jaz hočem dobiti odgovor na svoja vprašanja. Ali mi nihče ne more dati odgovora?«

Medtem je počasi lezel jež čez pot in dejal: »Najbolj pametna stvar, kar jih poznam, je sova. Stanuje v gozdu na visokem hrastu. Pojdi vendar enkrat k njej, ti radovednež.«

»Mi li ne moreš reči, zakaj...?«

Jež ni pustil Pavletu, da bi vse povedal; hitro je skrnil glavo, pokazal vse bodice in se zvil v kroglo, obdana z ostrimi konicami.

»Ne občujem z ljudmi,« je dejal in njegov glas je bil prav tako oster, kakor njegove bodice. Oni so mi namreč preneumni. Pojdi k sovi, toda glej, da je ne razjeziš, sicer ti izkljuje oči.«

Klasje se je pripogibalo od smeha in je pelo: »Kako si nespameten, kako si nespameten!«

(Se nadaljuje.)

SVET ENOTE.

(Igra za sestanke.)

Kakih deset igralcev sedi v krogu, eden pa stoji v sredi. Srednji je starešina, drugi pa so drugi funkcionarji enote (vodnik, tajnik, blagajnik, širitelj) in vodniki krdel enote (Pionirjev, Tvorcev, Minerjev, Mladcev, Izvidnikov itd.). Oni v sredi otvori in vodi svet (sejo). Kadar izgovori besedo »svet«, se vsi nekoliko privzdignejo na sedežih, kadar pa izgovori naziv kakega funkcionarja (odbornika) ali krdelnega vodnika, se privzdigne tisti, ki ima dotično ime. Tisti, ki bi preslišal besedo »svet« ali ime svoje funkcije, mora stopiti na mesto srednjega in voditi naprej sejo. Srednji pa sede na njegovo mesto. Isto velja, ako se kdo dvigne na ime tuje funkcije.

Ali pa: V sredi ni nikogar. Svet vodi starešina. Na besedo »svet« vsi pokimajo. Kadar pa starešina imenuje katerega odbornika ali vodnika, mora dotični nadaljevati, kakor bi podajal svoje poročilo. Govori toliko časa, da imenuje v svojem poročilu drugega odbornika, ki mora takoj začeti s svojim poročilom. Kdor se zmoti, izstopi iz igre.

Paziti je na čimbolj pravilno vodenje sveta. Poročila naj bodo dobra in ne samo čvekanje.

»Ti le delaj, veselje bo prišlo samo od sebe.«

(Goethe.)

Razgled

»Novi Skaut«.

Glasilo hrvatskih Skautov »Novi Skaut« je prineslo v svoji aprilski (3.) številki daljši članek o Zvezi Borcev in Stražark. Članek je pisan precej zajedljivo. Ne zamerimo mu, saj vemo, da N. S. ne pozna naših razmer, ne pozna krščanskega socializma in mu je tudi verstvo precej tuje. Naše zakone razlaga namenoma krivo in nasilno ter jih smeši. N. pr. k prvemu členu zakona, ki se glasi: 'Bodi veren, ker Bog je stvarnik vsega', pripominja: »Dakle Bog je stvorio i današnji život«. To je dialektika,* s katero bi mu mogli prav občutno povrniti. — Člen zakona, ki pravi, da bodi enak, ker smo vsi ljudje bratje, se mu zdi v nasprotju s členom, ki pravi, da bodi borben. To zlobno zavijanje pač ne bo zbegalo tistega, ki je prečital razlago k temu členu. Ta namreč pravi, da se ne ponižuj sam in ne ponižuj niti drugih. Bori se proti vsemu, kar ustvarja neenakost ljudi. Naša borba pa ni namenjena posameznim osebam, ampak krivičnemu redu. Ljudje smo le žrtve ekonomskih razmer. — O svobodnosti, o kateri govori četrti člen, vedo naši fantje in dekleta pri izpitu prav dobro povedati, da je tu mišljena notranja človekova svoboda, svoboda od strasti in razvad, torej svoboda, ki ti je ne more vzeti ne policaj, ne paragraf. — Tudi člankarjeva pripomba k šestemu členu zakona je le plehka dialektika, ki se nam je ne zdi vredno zavračati.

Nadalje pravi članek, da je nesmišljeno propagirati štedljivost, saj bo v socialistični družbi nepotrebna in celo nemogoča, ker bo vsak oskrbljen z vsem, privatna lastnina pa bo zabra-

* = nauk, kako s krivim tolmačenjem zavrniti nasprotnika.

njena. Vse prav, toda mi vendar še ne živimo v socialistični družbi. Končno pa naša štednja nima namena ustvariti kapital, ampak ima le namen preskrbeti delavcu eksistenco tudi za čas starosti in onemoglosti, ko današnja družba ne bo več skrbela zanj.

To, kar nadalje člankar podtika krščanskemu socializmu, pač ni nikakrščanski socializem, marveč kaj navadno socialstvo. Mi pa nismo socialci, ampak socialisti.

Glede našega praktičnega dela pravi, da je v njem mnogo mistike,** da se trudimo odvrniti pogled iz realnega življenja, ki je grobo in materialistično, in ga usmeriti v neke nadnaravne višine. K tej trditvi bi pripomnili, da je docela iz trte izvita. Niti iz »Mladega plamena«, niti iz našega dela ne more kaj takega izvajati. Priznavanje nadnaravnega sveta vendar še ne pomeni odvrtači pogled od realnosti. Pri organizacijskem delu res upoštevamo razum in čuvstvo, kakor se prilega mladostni naravi. Skautskega indijanstva pa ne gojimo in v bodočo socialistično družbo gledamo bolj realno, nego člankar N. S.

Na vse te stvari pa ne bi niti odgovarjali, ako ne bi opazili pri N. S. neke simpatične črte, namreč neko zanimanje za socialna vprašanja. To je v splošnem Skautizmu tuje. Skautizem je namreč pokret, ki je radi svojega meščanskega duha nam nasproten in kateri mora zatorej veljati boj. V N. S. pa vidimo, da se poraja nekaj novega, zdravega. Mladina se javlja kot glasnik novega reda in bodočnosti. Z vsemi, ki gledajo v prihodnost, pa hočemo biti v prijateljskih stikih. »Novemu Skautu« bi priporočili le nekoliko več treznosti in objektivnosti.

** = kar je tajinstveno in nadnaravno.

Za šalo in za res

Za bistre glave.

1. Diamant (E. Š.).

A
A A A
B B B B Č
D E E E E E
I I I J J K K N N
N N O O O O O
R R Š T T
T T T
T

Soglasnik,
zločinec,
mamilo, ki ga Borec ne bi smel poznati,
vodnik tabora

Kraj našega taborenja pred leti,
zdravilo,
del voza,
samoglasnik.

Po sredi navzdol in počez dobiš nekaj, česar se vsak Borec in Stražarka v teh dneh najbolj veseli.

2. Računska (A. Č.).

Kupec je kupil 138 metrov črnega in modrega sukna za 5400 dinarjev. Koliko metrov je kupil tega in koliko onega sukna, ako je bilo modro sukno po 50 dinarjev meter, a črno po 30 dinarjev?

Kdor bo prav rešil in bo izžreban, dobi nagrado.

REŠITEV UGANK V ZADNJI ŠTEVILKI.

1. Posetnica. Gospod je duhovni vodja naše mladine.

2. Skrit pregovor: Resnica oči kolje.

Prav so rešili: Darinka Tonin, Angela Schmiedlechner, Drago Košmrlj, Stane Rztresen, Stanko Samarin. Vsi iz Ljubljane

Izžrebana je bila Angela Schmiedlechner. Dobi v dar vezano knjigo: Biggers: Kitajčeva papiga.

Za dobro voljo.

Mama, ali si tudi ti opazila, da sem se zadnji čas zelo poboljšal?

Da, sinko.

Ali mi potem popolnoma zaupaš?

I seveda, popolnoma.

Čemu pa potem še vedno zaklepaš sladkor?

K sliki:

Šotor je prav dober, le postelja je nekoliko prekratka.

(Linorez: E. Š.)

Proti tedenski odškodnini

Din 10.—

Vam posodimo

»VOIGTLÄNDERJEVO
JUBILARKO«

Ako jo imate 45 tednov
izposojeno, je Vaša last.

Pojasnilo dobite v

Drogeriji GREGORIČ, Ljubljana
Prešernova ul. 5.

Vpišite se v

Krekovo knjižnico!

Samo:

Din 4.— znaša mesečni prispevek za broširane
oz. Din 6.50 za vezane knjige.

ENOTE!

Naročajte:

šotore, rute, priročke, štampljke, tiskovine, knjige
in vse potrebščine preko

Vrhovnega stana Z. B. S.

Šotori (za 4 osebe)	Din 300.—
Rute: članske	Din 18.—
vodniške	Din 23.—
Priročka za I. izpit	Din 10.—
Priročka za fotografski izpit	Din 8.—
Znaki, članski	Din 4.—
Fotografije (borčevske) po	Din 4.—
Poslovne knjige: (blagajniška, članarinska knjiga, vložni zapisnik) po	Din 4.—